

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M., a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

navrhovatelů:

a)
bytem

b)
bytem

c)
bytem

proti

odpůrci:

Obec Lučany nad Nisou
sídlem Lučany nad Nisou 333

o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – Územního plánu Lučany nad Nisou schváleného zastupitelstvem obce Lučany nad Nisou usnesením ze dne 13. 10. 2016, č. 168/2016, v textové a grafické části vymezující biokoridor RK 648 na pozemcích p. č. x, p. č. x a p. č. x v k. ú. x

takto:

- I. Návrh navrhovatelky a) na zrušení opatření obecné povahy – Územního plánu Lučany nad Nisou schváleného zastupitelstvem obce Lučany nad Nisou usnesením ze dne 13. 10. 2016, č. 168/2016, v části vymezující biokoridor RK 648 na pozemku p. č. **XXX** v k. ú. x, **se zamítá.**
- II. Návrh navrhovatele b) na zrušení opatření obecné povahy – Územního plánu Lučany nad Nisou schváleného zastupitelstvem obce Lučany nad Nisou usnesením ze dne 13. 10. 2016, č. 168/2016, v části vymezující biokoridor RK 648 na pozemku p. č. **XXX** v k. ú. x, **se zamítá.**
- III. Návrh navrhovatele c) na zrušení opatření obecné povahy – Územního plánu Lučany nad Nisou schváleného zastupitelstvem obce Lučany nad Nisou usnesením ze dne 13. 10. 2016, č. 168/2016, v části vymezující biokoridor RK 648 na pozemku p. č. **XXX** v k. ú. x, **se zamítá.**
- IV. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Návrh

1. Navrhovatelka a) se domáhá zrušení shora uvedeného opatření obecné povahy - Územního plánu Lučany nad Nisou (dále jen „územní plán“), a to v části textového i grafického vymezení biokoridoru RK 648 jako veřejně prospěšného opatření VPO-18 (dále také jen „biokoridor“) na pozemku p. č. **XXX**, v k. ú. x. Navrhovatel b) se obdobně domáhá zrušení části územního plánu, pokud vymezuje biokoridor na jeho pozemku p. č. **XXX** v k. ú. x. Konečně navrhovatel c) se domáhá zrušení územního plánu, a to v textové i grafické části vymezující biokoridor na pozemku p. č. **XXX** v k. ú. x, jehož je vlastníkem. Všichni navrhovatelé požadují po odpůrci nahradit náklady soudního řízení. Navrhovatelé uplatňují ve společném návrhu shodné námítky, o jednotlivých pozemcích (soud již nebude název k. ú. dále uvádět, je jím vždy k. ú. x) hovoří společně též jako o pozemcích navrhovatelů, byť je každý z navrhovatelů vlastníkem jednoho ze shora označených pozemků.
2. Navrhovatelé namítali, že územní plán byl v rozsahu vymezení biokoridoru na jejich pozemcích v rozporu s právními předpisy, neboť nebyl vydán v souladu se zásadou

proporcionality, jak byla v rámci pátého kroku algoritmu přezkumu územních plánů vymezena v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120. Navrhovatelé popsali, že jejich záměrem na uvedených pozemcích je udržitelné hospodaření včetně zachování chráněných ekosystémů, tyto funkce nemohou být naplněny bez náležitého obhospodařování pozemků. Za tímto účelem je nezbytné vybudovat nejen rodinný dům na k tomu určené části pozemku p. č. XXX (plocha 23 – BR), ale i další související stavby, a to i na pozemku p. č. XXX, které budou sloužit jako zázemí rodinné farmy. Navrhovatelé připomenuli, že na pozemcích p. č. XXX a XXX se dříve nacházela historická zástavba, jde tedy o rehabilitaci původní sídelní kultury, nikoli zahušťování stávající zástavby.

3. Navrhovatelé zdůraznili, že zamýšlený způsob využití pozemků nekoliduje s žádným z veřejných zájmů, ani cíli a úkoly územního plánování. Pozemky p. č. XXX a XXX jsou podél hlavní veřejné komunikace, historicky na nich stála stavba, zamýšlené využití je optimální z hlediska rozvoje obce. Pozemky jsou v územním plánu vedeny jako Plochy smíšené nezastavěného území – NS, s výjimkou části pozemku p. č. XXX určeného pro funkční využití v BR, a je přes ně, byť u pozemku p. č. XXX v malé části, veden biokoridor.
4. Zařazení pozemků do biokoridoru působí kolizi s výše zamýšleným využitím pozemků, neboť omezuje navrhovatele nad rámec omezení stanovených územním plánem pro plochy NS. Zatímco v plochách NS jsou např. (podmíněně) přípustné stavby pro zemědělské hospodaření, v nelesních plochách biokoridorů nelze dle bodu A5.b regulativů územního plánu umísťovat žádné nové stavby a zařízení. Zřízení biokoridoru též znemožňuje, případně podstatně ztěžuje případnou změnu pozemků, resp. jejich částí na území zastavitelné. V kombinaci s vymezením biokoridoru jako veřejně prospěšného opatření VPO-18 je dána možnost pozemky v částech zahrnutých do biokoridoru vyvlastnit, což navrhovatele limituje v možnosti investovat do rozvoje a zušlechťování nemovitostí a pozemků. Z toho vyplývá, že vymezení biokoridoru se přímo dotýká vlastnického práva navrhovatelů, zejména omezuje možnost výkonu vlastnického práva a využití těchto pozemků. Toto omezení bylo provedeno odpůrcem, aniž byly splněny podmínky přípustnosti takového zásahu do vlastnického práva.
5. Navrhovatelé tvrdili, že navržené řešení biokoridoru není funkční, nesplňuje tedy požadavky na řešení území v souladu s cíli a úkoly územního plánování a nesplňuje požadavky na proporcionalitu zásahu do jejich vlastnických práv.
6. Biokoridor byl navržen v místě, kde v současnosti neexistuje přirozená migrační trasa živočichů. Ta nemohla ani nemůže vzniknout, neboť biokoridor je navržen z RBC 1668 (přechodové rašelině) přes suchou louku navrhovatelů do smrkového lesa, dále přes nejvyšší bod v okolí Maxovský vrch dolů do LBC L110 – Josefův Důl, přičemž pro charakteristickou faunu RBC 1668 postrádá využitelnost. Přitom v území existují stávající přirozené migrační trasy spojující biocentrum RBC 1668 s dalšími krajinnými prvky včetně RBC 1266, kde by bylo vymezení biokoridoru funkční. Navrhovatelé odkázali na znalecké vyjádření soudního znalce Ing. XXX ze dne 4. 6. 2013, které zaslali spolu s námitkami proti návrhu územního plánu. Podle navrhovatelů odpůrce nevysvětlil, z jakého důvodu není biokoridor možno vést tak, jak byl veden ve stávajícím územním plánu (po změně č. 2/2002), jak uvádí vyjádření

Ing. [XX]. Pokud odpůrce uvedl, že biokoridor nebylo možno ve stávající trase ponechat, protože na pozemku p. č. x je kombinovaný dřevěný a živý plot, stejně tomu je při současném vedení biokoridoru, kdy pozemky p. č. [XX] a XX jsou také zaplacené neprostupným živým plotem. Navíc ve vyjádření Ing. [XX] bylo uvedeno, že vedení biokoridoru dle původního územního plánu splňuje požadavky na vedení v místech biologicky významných, s vysokou migrační aktivitou zvěře.

7. Nemůže obstát ani odkaz na Zásady územního rozvoje Libereckého kraje (dále jen „ZÚR“), protože nevymezují konkrétní plošný rozsah ÚSES (regionálních biocenter a biokoridorů).
8. Navrhovatelé podotkli, že v dotčené oblasti je situována hustá síť vedení vysokého napětí, jde o výhodnou a bezpečnou dopravní trasu pro migraci organismů. RBC 1668 a LBC L110 jsou v současnosti propojeny v optimální trase vedením vysokého napětí, včetně stávajících průřezů lesním porostem.
9. Bylo tedy navrženo řešení, které nenaplnuje důvod, pro který je navrhováno, nebo by je mohlo naplňovat jen na základě zásadních zásahů do stávajících poměrů v území, ačkoli to, k čemu směřuje, tedy propojení dvou biokoridorů, je v současnosti funkční, avšak v jiných trasách, než je v územním plánu vymezeno. Proto navrhované vymezení biokoridoru na pozemcích navrhovatelů je v rozporu se zásadou přiměřenosti a představuje nepřijatelné porušení ochrany jejich vlastnického práva, neboť nemůže vést k zamýšlenému cíli.
10. Není tedy dán legitimní důvod pro omezení vlastnických práv navrhovatelů k pozemkům v důsledku vymezení veřejně prospěšného opatření. Navrhovatelé zopakovali, že vymezení biokoridoru znemožňuje jimi zamýšlené nakládání s pozemky a jejich využití, neboť v biokoridoru nelze umisťovat žádné stavby a zařízení, a to ani stavby pro zemědělství, aniž by to bylo odůvodněno veřejnými zájmy na takovémto omezení. Vzhledem k absenci legitimního důvodu nemohou být splněny ani podmínky subsidiarity a minimalizace zásahu, zásah provedený územním plánem tedy nebyl v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším možným způsobem. Aby byl splněn požadavek na vyloučení neodůvodněného a nelegitimního zásahu do vlastnických práv navrhovatelů, bylo by nutné, aby navrhovaná trasa biokoridoru byla změněna tak, aby tento mohl být skutečně funkční, tedy mimo pozemky navrhovatelů do míst, jež jsou za tím účelem identifikovány a označeny ve znaleckém vyjádření Ing. [XX] ze dne 4. 6. 2013. Odpůrce však k tomuto kroku nepřikročil.
11. Z uvedených důvodů navrhovatelé, každý zvlášť ve vztahu k pozemku, jehož je vlastníkem, navrhovali zrušení Územního plánu obce Lučany, a to v části textové i grafické, jež vymezuje biokoridor přes jejich pozemky.

II. Vyjádření odpůrce

12. Úvodem písemného vyjádření odpůrce soudu popsal proces přípravy projednání a úprav dokumentace územního plánu, uvedl, že jednotlivé úpravy dokumentace územního plánu v případě dotčených pozemků navrhovatelů byly popsány v rozhodnutí o jejich námítkách, konkrétně odkázal na díl 2, str. 171 - 182, a díl 3, str. 225 - 228 odůvodnění územního plánu.
13. Odpůrce zdůraznil, že do doby nabytí účinnosti územního plánu navrhovatelé disponovali pozemky v nezastavěném území, na nichž nebylo možné podle původního Územního plánu sídelního útvaru Lučany nad Nisou stavět. V procesu projednání územního plánu a

jeho konkrétní podoby na předmětných pozemcích byla vlastnická práva pečlivě vážena a výsledné řešení, kdy na pozemku p. č. XX byla vymezena zastavitelná plocha 23, je výsledkem tohoto vyhodnocování. Oproti původnímu stavu tedy byly pozemky novým územním plánem významně zhodnoceny. Vymezená plocha 23 umožňuje výstavbu rodinného domu, který může sloužit jako obydlí hospodáře starajícího se o sousedící pozemky přesně dle požadavku navrhovatelů. Odpůrce uznal, že na části pozemků, kde je vymezen biokoridor, jsou podmínky hospodaření na pozemcích částečně omezeny, s odkazem na kapitolu A5.b. Oproti tomu je režim v plochách NS – Plochy smíšené nezastavěného území o málo volnější. Omezení ve využití pozemku

p. č. XX, části pozemku p. č. XX a minimální části pozemku p. č. XX není zásadní, na zbylé části pozemků je nastaven požadovaný režim, přičemž rozloha části pozemků omezené biokoridorem je cca 7 200 m² z celkových 31 866 m². Přestože je zásah do vlastnického práva navrhovatele b) významnější, pak je potřeba podle odpůrce zohlednit dosavadní společný postup navrhovatelů, kteří podávali námitky společně a prezentovali jediný záměr, a to jeden rodinný dům určený pro bydlení hospodáře působícího na všech jejich pozemcích. Z tohoto pohledu byl jejich záměr umožněn.

14. K důvodům pro vymezení biokoridoru odpůrce uvedl, že pořizovatel územního plánu byl povinen respektovat vymezení regionálních prvků územního systému ekologické stability (dále jen „ÚSES“), jak bylo provedeno ZÚR. Rovněž musel reagovat na negativní stanovisko orgánu ochrany přírody a krajiny vůči konceptu územního plánu, ve kterém bylo požadováno vedení biokoridoru v jiné trase mimo již zastavěné plochy. V rámci koridoru vymezeného z ZÚR byl pořizovatel spolu s projektantem povinni hledat optimální průchod dotčeným územím, přičemž na zpřesnění koridoru byl k dispozici prostor cca 200 - 300 m šířky koridoru vymezeného v ZÚR. V dané oblasti se nachází souvislá zástavba, dotčené pozemky navrhovatelů tvoří jedinou souvislou proluku v této zástavbě, která mohla být pro trasování biokoridoru využita.
15. Odpůrce se dále obšírně vyjádřil k využitelnosti znaleckého posudku v územně plánovacích procesech. Uvedl, že část předmětného posudku Ing. XX není možné brát v řízeních vedených správními orgány v potaz, neboť znalec se dopustil několika tvrzení, které lze zařadit do kategorie právního závěru, k čemuž není dle odpůrcem citované judikatury Nejvyššího správního soudu povolán. Podle odpůrce pořizovatel územního plánu s posudkem aktivně pracoval a prověřoval navržené varianty, nebyl však povinen je akceptovat. K vypořádání navržených variant vedení biokoridoru odkázal na díl 2, str. 177 a 178 odůvodnění územního plánu.
16. Odpůrce se dále vyjádřil ke smyslu a účelu územně plánovací dokumentace. Uvedl, že analýzy v posudku Ing. XX odvozují alternativní trasy biokoridoru, které by lépe sloužily k migraci živočichů. Argumentace v tomto selhává, neboť nebere zřetel na jeden ze základních charakteristických rysů územně plánovací dokumentace, kterým je působení do budoucna, tedy k navržení nového řešení. Je tedy možné, že stávající migrační trasy živočichů dnes vedou jinudy, pořizovatel ovšem správně vyhodnotil možný budoucí vývoj zástavby v dotčeném území a na základě toho přeložil trasu biokoridoru do vhodné proluky mezi stavbami.
17. Analýza stop živočichů ve znaleckém posudku nezohlednila další důležité souvislosti, především ve vztahu ke smyslu a účelu ÚSES, který je širší než jen vytvoření migračních

tras pro větší obratlovce. S odkazem na metodiku Ministerstva životního prostředí pro zpracování plánů ÚSES odpůrce uvedl, že při vypracování územního plánu musel být zohledněn tento širší smysl a účel ÚSES. Námitky útržkovitě napadající funkčnost biokoridoru neberou v potaz celkový účel ÚSES a omezují se jen na migrační funkci biokoridoru, nadto neodborně, neboť funkčnost biokoridoru pro migraci byla vztažena např. i na ptáky. Ve zbytku odpůrce odkázal na odůvodnění rozhodnutí o námitkách navrhovatelů, především díl 2, str. 177 odůvodnění územního plánu. Odpůrce odmítnul tvrzení navrhovatelů, že na pozemcích p. č. XXX a XXX je neprostupný živý plot. Tento argument je zavádějící, neboť živý plot není pro většinu divokých živočichů neprostupnou bariérou, nadto když je opatřen brankou v podobě prosté závoje z jedné klády a podél plotu ještě existuje volný prostor vedoucí přímo na lesní pozemek p. č. XXX.

18. Zpracovatel posudku a navrhovatelé opomenuli povinnosti obcí dle § 36 odst. 5 stavebního zákona, tedy respektovat nadřazenou územně plánovací dokumentaci kraje, konkrétně ZÚR. Jimi navržené alternativní trasy se přitom zjevně nachází mimo koridor vymezený v ZÚR. Tento nedostatek navržených alternativních tras byl ze strany pořizovatele důkladně prověřen a popsán v rozhodnutí o námitkách navrhovatelů na st. 178.
19. Navrhovatelé rovněž nezohledňují práva majitelů sousedních pozemků. Ve znaleckém posudku bylo navrženo několik alternativních tras biokoridoru, ty ale neberou v potaz pravidla pro vymezování zastavěného území. Odpůrce zdůraznil, že práva vlastníků pozemků, na kterých již stojí domy, se nacházejí v jiné pozici, než práva vlastníků, kteří disponují v území loukami bez možnosti zastavění, jako tomu bylo u navrhovatelů. K poznámce ohledně vymezení zastavitelné plochy A33 odpůrce konstatoval, že na tomto pozemku byla vymezená zastavitelná plocha již v původním územním plánu, což bylo zohledněno při vyvážení jednotlivých zájmů v území.
20. Vymezení biokoridoru jako veřejně prospěšného opatření je podle odpůrce standardní řešení regionálního ÚSES. Takové řešení umožňuje, v případě chybného managementu na jednotlivých prvcích ÚSES, orgánům ochrany přírody přistoupit k získání pozemků a realizaci žádoucích opatření, ovšem v praxi k takovému kroku prakticky nedochází, neboť samotná regulace stanovená územním plánem zajišťuje, že v plochách a koridorech ÚSES nedochází k zásahům, především stavebním, které by jejich funkčnost omezily. Odpůrce uvedl, že záměr navrhovatelů na neintenzivním hospodaření na jejich pozemcích není vymezením biokoridoru nijak ohrožen. Argumentace investicemi do pozemků či nemovitostí tedy postrádá logiku. Současně navrhovatelé nespecifikovali, že tyto stavby či investice nemohou činit na jiných částech pozemků, než kde byl biokoridor vymezen.
21. K ztížení či znemožnění změny pozemků na zastavitelné odpůrce uvedl, že tento argument za celou dobu projednávání územního plánu nezazněl. Navrhovatelé naopak dokládali, že jejich záměrem je pouze umístění jednoho rodinného domu a souvisejícího hospodaření. Argument naznačuje, že skutečné motivy navrhovatelů jsou jiné. Odpůrce připomenul, že navrhovatelé odmítavě reagovali na argument Správy CHKO Jizerské hory, že provedené dělení původně jednoho pozemku p. č. XXX na další dva pozemky p. č. XXX a XXX podél cesty naznačuje záměr vlastníka na výstavbu více domů. S nově uplatněným argumentem změny pozemků na zastavěné se tedy nemohl odpůrce v odůvodnění územního plánu vypořádat. Podle odpůrce se navrhovatelé zbavili možnosti tento argument s úspěchem z pohledu proporcionality řešení územního plánu uplatnit před soudem.

22. Závěrem odpůrce konstatoval, že pravomoc zastupitelstva obce Lučany nad Nisou vydat územní plán je nezpochybnitelná, samotný proces pořízení ani schválení územního plánu nebyl zpochybněn, včetně odůvodnění rozhodnutí o námitkách. To bylo provedeno pořizovatelem na vysoké úrovni a do detailu. Napadený biokoridor představuje prvek, který je právními předpisy v územně plánovací dokumentaci předvídán a v tomto směru není zákonnost obsahu územního plánu zpochybněna. Odpůrce se tedy soustředil na vypořádání námitek, zda vymezením biokoridoru nedošlo k nepřiměřenému zásahu do vlastnických práv navrhovatelů, a má za to, že proces pořízení územního plánu vedl k vyváženému řešení v území.
23. Z uvedených důvodů odpůrce navrhoval, aby soud podaný návrh zamítnul.

III. Replika navrhovatelů

24. V replice navrhovatelé připomněli, že navrhovatel c) jako původní vlastník nerozděleného pozemku p. č. XXX obdržel již v roce 2005 od zastupitelstva obce souhlas se stavbou rodinného domu na pozemku. Výstavbu rodinného domu na nynějším pozemku p. č. XXX limituje vedení biokoridoru, stávající nadzemní vedení nízkého napětí a zredukované rozloha zastavitelné plochy cca 1 100 m². Navrhovatelé zopakovali, že na pozemcích chtějí provozovat rodinnou farmu, základní zázemí má navazovat na rodinný dům a hlavní komunikaci v obci. Na nezastavěném území plánují umístit přístřešky a stavby pro zemědělské hospodaření, o souhlas se záměrem požádají podle finančních možností po dostavbě rodinného domu. Navržená šíře biokoridoru na pozemcích je více než 60 m, nejde o významnou migrační trasu, pozemky jen splňují podmínku proluky v zástavbě obce.
25. Navrhovatelé také namítli, že v textové části územního plánu není stanoveno, že po zavedení biokoridoru bude v navazujícím lesním porostu proveden průsek lesa v potřebné šíři pro správné usměrnění migrujících živočichů.
26. Již v námitkách navrhovatelé uváděli, že chtějí provozovat malou farmu, na nezastavěném území musí být vybudováno zázemí této farmy, což je situováním biokoridoru na pozemku p. č. XXX a XXX znemožněno. Dále se navrhovatelé ohradili vůči tvrzení odpůrce, že chtějí na pozemku p. č. XXX umístit další rodinný dům. Pokud je pozemek p. č. XXX o rozloze 2 500 m² zabrán celý a ze sousedního p. č. XXX zabrána 1/10 pro účely biokoridoru, jde o nespravedlivou míru omezení vlastnického práva.

IV. Posouzení krajským soudem

27. Podáním společného návrhu bylo zahájeno řízení o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části dle části třetí, hlavy druhé, dílu sedmého zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

IV. a) Aktivní legitimace

28. Nejprve se soud zabýval aktivní legitimací navrhovatelů, vycházel přitom z následujících východisek. Ustanovení § 101a odst. 1 s. ř. s. přiznává právo podat návrh na zrušení opatření obecné povahy tomu, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné

povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen. Zákonná úprava je tedy založena na podmínce tvrzení porušení práv navrhovatele, přičemž k tomuto tvrzenému porušení muselo dojít přímo opatřením obecné povahy. K výkladu citovaného ustanovení se již vyjádřila judikatura Nejvyššího správního soudu (např. usnesení ze dne 30. 11. 2006, č. j. 2 Ao 2/2006-62, usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, publ. ve Sb. NSS č. 1910/2009; či rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-185).

29. Každý z navrhovatelů opřel svou aktivní legitimaci o vlastnictví pozemku, na němž byl v části, u navrhovatele b) zcela, vymezen biokoridor, což dle jejich tvrzení představuje omezení vlastnického práva. S tímto tvrzením se odpůrce ztotožnil.
30. Soud tvrzené skutečnosti ještě ověřil z textové části územního plánu – kapitoly A5.b, v níž je vymezen ÚSES. Jedním z jeho prvků je regionální biokoridor RK 648, současně jsou stanoveny pro tyto plochy zásady funkčního využití. V kapitole A7 byl biokoridor vymezen jako VPO-18, tedy veřejně prospěšné opatření, pro které lze práva k pozemkům a stavbám vyvlastnit. Plocha 23 vymezená na části pozemku p. č. XXXX spadá dle kapitoly A3.c mezi plochy obytné smíšené – bydlení v rodinných domech – rozptýlené – BR. Zbývající části předmětných pozemků spadají z hlediska funkčního vymezení mezi plochy NS – plochy smíšené nezastavěného území. Z grafické části územního plánu (výkres A1 – Základní členění území), vyplývá, že plocha BR 23 se nachází na části pozemku p. č. XXXX, jde o vymezenou plochu s rozdílným způsobem využití – zastavitelnou (výkres A2a – Hlavní výkres urbanistická koncepce). Z výkresu vyplývá, že na malé východní části pozemku navrhovatelky a) p. č. XXXX je vymezen regionální biokoridor RK 648 jako veřejně prospěšné opatření, tento biokoridor po celé ploše zasahuje pozemek p. č. XXXX navrhovatele b) p. č. a pokračuje dále na východní části po pozemku navrhovatele c) p. č. XXXX.

IV. b) Podmínky řízení

31. Přezkum opatření obecné povahy vychází z § 101b odst. 2 a § 101d odst. 1 s. ř. s. Z těchto ustanovení vyplývá, že soud přezkoumává opatření obecné povahy pouze v rozsahu, který navrhovatel uplatnil v návrhu nebo ve lhůtě uvedené v ustanovení § 101b odst. 1 s. ř. s. Povinností navrhovatele je proto tvrdit, že opatření obecné povahy nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Soud tak může k návrhu podle § 101d odst. 2 s. ř. s. shledat, že návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části je důvodný, neboť opatření obecné povahy nebo jeho části jsou v rozporu se zákonem, nebo že ten, kdo je vydal, překročil meze své působnosti a pravomoci, anebo že opatření obecné povahy nebylo vydáno zákonem stanoveným způsobem.
32. Nad rámec návrhových bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného opatření obecné povahy, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 101b odst. 4 ve spojení s ustanovením § 76 s. ř. s.
33. V daném případě soud neshledal, že by napadené opatření obecné povahy bylo nicotným správním aktem. Územní plán byl schválen jako opatření obecné povahy usnesením č. 168/2016 ze dne 13. 10. 2016 zastupitelstvem obce Lučany nad Nisou, nic nesvědčí o tom, že by při jeho vydání překročilo zastupitelstvo meze zákonem vymezené působnosti.

Ani navrhovatelé v tomto směru ničeho nenamítají. Soud proto přistoupil k posouzení napadené části územního plánu z hlediska uplatněných návrhových bodů.

34. Dále soud uvádí, že k projednání návrhu nenařídil ústní jednání. S takovým postupem odpůrce vyslovil souhlas, navrhovatelé ve stanovené lhůtě dle § 51 odst. 1 s. ř. s. nevyslovili svůj nesouhlas. Ačkoli obě strany soudu předkládaly řadu příloh, neshledal soud potřebu těmito listinami provádět dokazování. Skutkové okolnosti případu nejsou sporné, veškeré listiny, a to včetně navrhovateli opakovaně zmiňovaného znaleckého posouzení Ing. [REDACTED] a listin, které dokládají genezi procesu přípravy a přijímání územního plánu, soud našel ve spisovém materiálu, jímž správní soud dokazování neprovádí.

IV. c) Vypořádání návrhových bodů

35. Soud připomíná, že v projednávaném případě byl územní plán přijat zastupitelstvem obce v rámci výkonu samostatné působnosti, ve formě opatření obecné povahy ve smyslu § 171 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v souladu s § 43 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon).
36. Navrhovatelé shodně uvedli, že napadené části územního plánu (jeho textové i grafické části) se týká pouze pátý krok známého algoritmu přezkumu opatření obecné povahy, jak jej ve své judikatuře vytvořil Nejvyšší správní soud (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005-98, publ. ve Sb. NSS č. 740/2006), neboť vymezení biokoridoru na jejich pozemcích nepovažují za proporcionální zásah do jejich vlastnických práv.
37. Co je úkolem soudu v rámci pátého kroku algoritmu přezkumu územního plánu coby opatření obecné povahy vymezil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v bodu [52] usnesení ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, publ. ve Sb. NSS č. 1910/2010: „*V rámci soudní kontroly procesu tvorby územního plánu (jeho změny) v řízení podle § 101a a násl. s. ř. s. soud zkoumá, zda jsou vůbec dány podmínky k zásahu územního plánu do vlastnických práv určité osoby. Soud tedy především zkoumá, zda dotýčný zásah do vlastnického práva má ústavně legitimní a o zákonné cíle opřený důvod a zda je činěn jen v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším ze způsobů vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačním způsobem a s vyloučením libovůle. Shledá-li soud, že některá z uvedených kumulativních podmínek není splněna, je to zásadně důvodem pro zrušení územního plánu v té části, jež s dotýčným zásahem souvisí, umožňuje-li takto omezený zásah soudu do územního plánu charakter tohoto plánu jakož i povaha nepřípustného zásahu. Shledá-li naopak soud, že všechny uvedené podmínky pro zásah byly naplněny, není to důvodem ke zrušení územního plánu ani tehdy, jedná-li se o omezení ve větší než spravedlivé míře. Otázka, zda byla poskytnuta či závazně přislíbena kompenzace, je pro účely posuzování zákonnosti územního plánu irelevantní, neboť se v rámci procedury pořizování územního plánu neřeší; jde o otázku relativně samostatnou. Není proto ani věcí soudu rozhodujícího o zákonnosti územního plánu, aby se zabýval tím, zda zásah překročil spravedlivou míru, anebo nikoli; soud se omezí pouze na posouzení dodržení zásady subsidiarity a minimalizace zásahu.*“
38. K rozsahu soudního přezkumu územního plánu soud ještě v obecné rovině připomíná, že „stanovit funkční využití území ... je činností, do které správní soudy mohou pouze

minimálně zasahovat. Soudu rozhodně nepřísluší přezkoumávat, zda bylo pro určitý pozemek či území vhodnější zvolit ten či onen způsob funkčního využití“ (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 7. 2006, č. j. 1 Ao 1/2006 - 74, pub. ve Sb. NSS č. 968/2006). Platí, že „úkolem soudu není určovat, jakým způsobem má být určité území využito a aktivně tak dotvářet územní plánování, ale pouze korigovat extrémy. V realitě územního plánování je nutno počítat se značnou variabilitou možných řešení a je v kompetenci příslušných správních orgánů, aby citlivě vážily zájmy veřejné a zájmy soukromé, a to zejména s ohledem na specifické historické, ekonomické, demografické a geografické podmínky dané obce.“ (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007-73, publ. ve Sb. NSS 1462/2008).

39. Dále je třeba uvést, že soud se posouzením proporcionality řešení přijatého územním plánem může zabývat pouze tehdy, pokud nebyli navrhovatelé v procesu přijímání územního plánu pasivní a proti umístění biokoridoru na předmětných pozemcích uplatnili námitky, v nichž nepřiměřenost zásahu do svého vlastnického práva namítali (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 10. 2011, č. j. 6 Ao 5/2011-43, dále ze dne 13. 5. 2014, č. j. 6 AOs 3/2013-29, či ze dne 6. 11. 2014, č. j. 7 As 186/2014-49).
40. V souzené věci se navrhovatelé umístění biokoridoru na svých pozemcích v procesu přijímání územního plánu aktivně bránili. Z materiálu předloženého odpůrcem soud ověřil, že skutečnosti uvedené odpůrcem ve vyjádření k procesu úprav a přijímání územního plánu odpovídají skutečnosti. Nejprve ve fázi konceptu územního plánu byla na pozemcích p. č. [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] vymezena zastavitelná plocha č. 23 (původně se jednalo o jeden pozemek p. č. 211/1, z něhož byly navrhovateli v roce 2009 odděleny pozemky p. č. [REDACTED] a [REDACTED]) a biokoridor byl vymezen mimo předmětné pozemky. V rámci veřejného projednávání návrhu územního plánu vydala Správa Agentura ochrany přírody a krajiny České republiky, oddělení Správy Chráněné krajinné oblasti Jizerské hory (dále jen „Správa CHKO Jizerské hory“) jako orgán ochrany přírody a krajiny negativní stanovisko k trase vedení biokoridoru, zastavitelná plocha č. 23 byla vypuštěna a biokoridor byl navržen přes pozemky navrhovatelů. Proti tomuto, nyní návrhu územního plánu, uplatnili dne 7. a 11. 11. 2013 všichni navrhovatelé námitky, již tehdy předložili znalecké vyjádření Ing. [REDACTED] ze dne 4. 6. 2013. Výsledkem dohádovacích jednání dne 21. 2. 2014 a 18. 3. 2014 bylo částečné vyhovění uplatněným námitkám. Na části pozemku p. č. XX byla navržena zastavitelná plocha BR 23 a trasa biokoridoru byla upravena tak, že vede především přes pozemek p. č. [REDACTED]. K takto upravenému návrhu územního plánu vydala dne 26. 5. 2015 Správa CHKO Jizerské hory stanovisko č. j. SR/0521/JH/2011-32, s vymezením zastavitelné plochy BR 23 vyslovila souhlas. Ovšem navrhovatelé se i proti tomuto řešení vymezili, dne 25. 5. 2015 uplatnili znovu námitky. Soud upřesňuje, že tohoto dne podali námitky již jen navrhovatelé b) a c), navrhovatelka a) se vymezení zastavitelné plochy BR 23 ani vedení biokoridoru přes svůj pozemek nebránila.
41. S uplatněnými námitkami jak navrhovatelů b) a c), ale i námitkami navrhovatelky a) z listopadu 2013 se pořizovatel územního plánu velmi podrobně vypořádal v rozhodnutí o námitkách, jež je součástí odůvodnění územního plánu, zcela v souladu s § 172 odst. 5, § 173 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 53 odst. 1, odst. 5 stavebního zákona ve znění

zákona č. 350/2012 Sb., účinného od 1. 1. 2013. Nic tedy soudu nebrání, aby se s namítanou neproporcionalitou přijatého řešení – vedení biokoridoru před dotčené pozemky navrhovatelů zabýval a závěry zahrnuté do odůvodnění územního plánu přezkoumal.

42. Z pohledu proporcionality zásahu do vlastnických práv navrhovatelů je vhodné připomenout, že v Územním plánu sídelního útvaru Lučany nad Nisou byl pozemek p. č. [XX], a to před oddělením pozemků p. č. [XX] a [XX] v roce 2009, vymezen jako plocha nezastavitelná, což navrhovatelé nijak nezpochybňují (v podrobnostech soud odkazuje na díl 2, str. 175 odůvodnění územního plánu, kde bylo popsáno, že šlo o součást ochranného pásma přírodní rezervace Malá Strana v plochách F2 – louky a pastviny). Pokud navrhovatelé hovořili o schválení změny využití tohoto pozemku zastupitelstvem obce, jednalo se o změnu provedenou v roce 2006 na základě předběžného souhlasu správy CHKO Jizerské hory ze dne 8. 8. 2005, kdy byl pozemek z ochranného pásma přírodní rezervace vypuštěn a zařazen mezi plochy farem a zemědělského hospodaření. Z pohledu případného legitimního očekávání navrhovatelů a proporcionality zásahu do jejich vlastnického práva je tedy podstatné, že dle dosavadního platného územního plánu nebyla na jejich pozemcích vymezena zastavitelná plocha pro bydlení.
43. Vymezení plochy BR 23 se navrhovatelé nebrání, soud musí přitakat odpůrci, že zejména pro navrhovatelku a) (nelze ovšem přehlédnout, že argumentace navrhovatelů je společná, stejně jako je společně prezentován záměr na využití pozemků – jako společné hospodaření na nich, včetně vybudování zázemí rodinné farmy) představuje vymezení této plochy nepochybně zhodnocení pozemků, neboť jak již bylo uvedeno dříve, pozemky byly zařazeny do nezastavitelných ploch, zatímco nově přijatý územní plán vymezuje na pozemku navrhovatelky a) p. č. [XX] plochu 23 jako plochu obytnou smíšenou – bydlení v rodinných domech – rozptýlené. Tyto skutečnosti považuje soud za nutné uvést, neboť vymezení této změnové plochy nepochybně ovlivnilo trasování biokoridoru přes pozemek p. č. [XX] navrhovatele b).
44. Pokud jde o vymezení biokoridoru jako veřejně prospěšného opatření, to má podklad v zákoně. Definici veřejně prospěšného opatření obsahuje § 2 odst. 1 písm. m) stavebního zákona, s jejich vymezením územním plánem počítá § 43 odst. 1 stavebního zákona. Jak bylo uvedeno již v odůvodnění rozhodnutí o námitkách na str. 176 odůvodnění územního plánu, veřejný zájem na vymezování jednotlivých skladebných součástí ÚSES za účelem ochrany přírody a krajiny, je zakotven v § 2 odst. 2 písm. a) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, přičemž dle § 4 uvedeného zákona platí, že ochrana ÚSES je povinností všech vlastníků a uživatelů pozemků tvořících jeho základ a jeho vytváření je veřejným zájmem, na kterém se podílejí vlastníci, obce i stát. Vymezení předmětného biokoridoru tak nepochybně

představuje naplnění cíle územního plánování ve smyslu § 18 stavebního zákona, mezi nimiž je nepochybně i ochrana přírodního hodnoty prostředí.

45. Současně bylo pro vymezení biokoridoru v územním plánu dle § 43 odst. 1 stavebního zákona určující jeho vymezení v ZÚR. To vyplývá z § 36 odst. 5 stavebního zákona, podle něhož jsou ZÚR pro územní plán závazné, jde o nadřizenou územně plánovací dokumentaci. Soud podotýká, že vůči argumentaci a vymezení biokoridoru v ZÚR navrhovatelé konkrétní námitky neuplatnili. Lze tedy konstatovat, že vymezení biokoridoru jako veřejně prospěšného opatření je standardním řešením, svůj odraz nachází v ZÚR, kde je biokoridor jako veřejně prospěšné opatření vymezen. Z uvedeného tedy vyplývá, že vymezení biokoridoru na dotčených pozemcích navrhovatelů má ústavně legitimní a o zákonné cíle opřený důvod.
46. Pořizovatel územního plánu v rozhodnutí o námitkách velmi podrobně odůvodnil, proč byl biokoridor vymezen právě v daném místě, v šíři 40 metrů. Zmiňují-li navrhovatelé až v replice, že navržená šířka biokoridoru je více než 60 m, jde o opožděně uplatněný důvod nepřiměřenosti zvoleného řešení, pro který nadto navrhovatelé nepřinášejí žádný relevantní podklad. S odpůrcem soud souhlasí, že trasování biokoridoru bylo dáno především platnými ZÚR, přičemž v průběhu procesu pořizování územního plánu postupně docházelo k zpřesňování trasování tohoto biokoridoru podle místních podmínek. Současně má soud za to, a toto vyplývá především z podrobně popsaného procesu hledání finální podoby územního plánu na str. 175 –176 odůvodnění územního plánu, že výsledná poloha vedení biokoridoru je skutečně vážením soukromých zájmů vlastníků pozemků, a to nejen navrhovatelů, na jedné straně a veřejného zájmu na vymezení tohoto prvku ÚSES na straně druhé. Z vypořádání námitek navrhovatelů vyplývá, že se jedná o řešení, které představuje nejšetrnější ze způsobů, který vede k zamýšlenému cíli.
47. Rozhodnutí o námitkách dává podrobnou odpověď na otázku, proč nebylo možné biokoridor vést po jiných pozemcích, zejména tak, jak navrhovatelé s odkazem na znalecké posouzení Ing. [XX] požadovali. Soud připomíná, že navrhovatelé nemohou být na svých vlastnických právech nepřiměřeně dotčeni tím, že nebylo vyhověno jejich představě o způsobu řešení daného území. Zejména bylo v rozhodnutí o námitkách podrobně zdůvodněno, proč trasu biokoridoru nelze převzít z [XX] je zaplacený živým a dřevěným plotem, tudíž by biokoridor procházel pouze úzkým hrdlem o šíři maximálně 5 metrů mezi oplocením sousedních pozemků pro rekreační bydlení v zastavěném území. Taktéž bylo podrobně odůvodněno, proč biokoridor není možné vést přes pozemky p. č. [XX] a [XX] a dále přes pozemky [XX] a [XX], rovněž tato trasa byla popsána jako neprostupná a tudíž by biokoridor nebyl funkční. Také [XX] varianta, která byla připravena v konceptu územního plánu přes pozemky p. č. [XX], st. p. č. [XX] a p. č. [XX] nebyla vhodná, což pořizovatel územního plánu odůvodnil tím, že pozemek st. p. č. [XX] je evidován jako objekt bydlení a spolu s pozemkem p. č. [XX] v k. ú. x byl dle § 58 stavebního zákona zařazen do zastavěného území, nebylo proto možné vyloučit další stavební činnost v dané oblasti v souladu s podmínkami využití ploch BR – obytných pro bydlení v rodinných domech – rozptýlené. Pořizovatel územního plánu zohlednil zjištění znalce Ing. [XX] ohledně migračních tras zvěře, ovšem přesto navrhovanou trasu

biokoridoru nedoporučil jako optimální. Rovněž další varianta trasy biokoridoru přes pozemky

p. č. [XX], [XX] a [XX] nemohla být vzata v úvahu, neboť se nachází mimo koridor vymezený v ZÚR. I s ohledem na to nebyl shledán důvod nezařadit pozemek p. č. [XX] mezi zastavitelné plochy, současně pořizovatel územního plánu odůvodnil, že zmíněný pozemek byl v předchozí územně plánovací dokumentaci zařazen mezi zastavitelné plochy. Těmto argumentů

se navrhovatelé konkrétně nebrání, ničím je nerozpouřují.

48. Z uvedeného vyplývá, že přijaté řešení nepředstavuje ani diskriminační postup ani projev libovůle, pořizovatel řádně odůvodnil odlišné postavení vlastníků pozemků, které byly již v minulosti zařazeny mezi zastavitelné a tito vlastníci tedy legitimně očekávají možné přípustné využití pozemků uvedeným způsobem na rozdíl od navrhovatelů, jejichž pozemky v minulosti patřily mezi plochy nezastavitelné. V tomto směru soud přitakává argumentaci odpůrce uvedené v bodu 8. písemného vyjádření k návrhu. Soud zdůrazňuje, že při vyhodnocení soukromých zájmů a zájmů veřejných v rámci procesu územního plánování nemohl brát pořizovatel územního plánu v potaz pouze individuální zájmy navrhovatelů, bylo nutné jejich soukromé zájmy vážit nejen oproti zájmu veřejnému na vymezení ÚSES, ale také v kontextu soukromých zájmů ostatních vlastníků. Přitom platí, že postavení vlastníků pozemků, na kterých již stojí domy a přiléhají k nim využívané zahrady a tyto pozemky byly v minulosti zařazeny mezi zastavitelné plochy, je nepochybně silnější. Zmíněné skutečnosti bylo třeba brát v potaz při posouzení přiměřenosti zásahu do vlastnických práv navrhovatelů a výběru trasování biokoridoru.
49. V rozhodnutí o námitkách bylo dle názoru soudu dostatečně odůvodněno, proč nebylo možné plně reflektovat zjištění Ing. [XX] ohledně nejvíce využívaného koridoru dle stopových drah a pobytoých stop, a to přes pozemky p. č. [XX] a [XX]. Důvodem, pro který nebylo možno reflektovat současně využívaný stopový koridor, byl rozpor se způsobem, jakým byl biokoridor vymezen. Z toho vyplynulo, že vymezení plochy pro bydlení A2 nebylo příčinou vedení regionálního biokoridoru jinou trasou, ani v tomto směru nelze vidět v trasování biokoridoru diskriminační řešení vůči navrhovatelům. Jako neoptimálnější trasa průchodu biokoridoru zastavěným územím byla po dohodovacích jednáních vybrána právě trasa přes pozemky p. č. [XX], [XX] a na části pozemku p. č. [XX], když současně bylo respektováno přání navrhovatelů, a na části pozemku p. č. [XX] byla vymezena plocha bydlení BR 23. Toto řešení bylo vybráno proto, že pozemky představují v nezastavěném území ideální řešení pro vymezení koridoru v požadované minimální šíři pro biokoridory regionálního významu a jsou bez antropických a přírodních bariér. Pořizovatel územního plánu vzal v potaz, že na jižní straně je pozemek p. č. [XX], po němž po překonání silnice III. třídy biokoridor pokračuje, využíván jako zázemí bez staveb k objektu bydlení, je oddělen živým plotem, který však tvoří pouze částečnou bariéru při průchodu tohoto biokoridoru, jinak jsou pozemky p. č. [XX] a [XX] nezapločené a jsou součástí nezastavěného území. Uvedená argumentace dle názoru soudu dostatečně vyvrací, že námitky ohledně nefunkčnosti biokoridoru, jak byl trasován, jsou nedůvodné. Navrhovatelé jen opakují námitky, s nimiž se odůvodnění územního plánu přesvědčivě vypořádalo.

50. Z odůvodnění rozhodnutí o námitkách pak také dostatečně vyplývá, v podrobnostech lze odkázat na str. 178 odůvodnění územního plánu, že zohlednění stopových a pobytových drah zvěře není jediným kritériem, které lze pro vymezení biokoridoru jako ÚSES brát v potaz. Obecná kritéria, jak byly vymezena v rozhodnutí o námitkách a připomenuta v písemném vyjádření k návrhu ohledně vymezení prvku ÚSES, navrhovatelé nijak odborně nezpochybňovali. Pokud se odvolávali na závěry Ing. [REDACTED] a opírali o ně svá tvrzení ohledně nefunkčnosti biokoridoru, je třeba uvést, že znalecké posouzení, které předložili již k svým námitkám uplatněným v roce 2013, pořizovatel územního plánu nepominul, ovšem nebyl jím vázán. Soud dodává, že podstatné bylo zejména posouzení a vyhodnocení trasy biokoridoru jako neoptimálnější orgánem ochrany přírody a krajiny, jak vyplývá z dohodovacích jednání v průběhu procesu vytváření územního plánu. Pokud navrhovatelé zpochybňují odkaz odpůrce na ZÚR s tím, že ZÚR nevymezují konkrétní plošný rozsah ÚSES, pak soud připomíná, že návrh biokoridoru byl proveden tak, aby odpovídal metodice vymezování ÚSES a zároveň trasování v rámci nadřazené územně plánovací dokumentace, přičemž šíře biokoridoru byla pořizovatelem dostatečně zdůvodněna a navrhovatelé proti tomuto parametru neuvedli včas žádné konkrétní argumenty, které by měly oporu v právních předpisech či metodice.
51. Současně se soud ztotožnil s odpůrcem, že přijaté řešení představuje nejšetrnější zásah do práv navrhovatelů. Byl respektován společný požadavek všech navrhovatelů, kteří v procesu zpracování a přijímání územního plánu vystupovali se společným záměrem, aby na části pozemku p. č. [REDACTED] byla vymezena obytná plocha pro bydlení v rodinných domech pro výstavbu jednoho rodinného domu se zázemím. Tomuto požadavku odpůrce v rámci vymezení zastavitelných ploch vyhověl. Jak již soud uvedl, přijaté řešení nepochybně představuje nejen zhodnocení pozemku ve vlastnictví navrhovatelky a), ale zejména představuje možnou realizaci záměru obhospodařování všech pozemků a vybudování zázemí pro rodinnou farmu, jak společný záměr navrhovatelé prezentovali. Pozemky lze využívat v souladu s podmínkami využití NS – Plochy smíšené nezastavěného území, které mimo jiné umožňují extenzivní způsob hospodaření a v souladu s kapitolou A5.b umístění nezbytných staveb pro zemědělství, samozřejmě mimo části spadající do rámce trasy biokoridoru, v němž je omezení definováno v zásadách využití dle kapitoly A7. Omezení ve využití pozemku p. č. [REDACTED], části pozemku [REDACTED] a minimální části pozemku p. č. [REDACTED] tak není pro navrhovatele zásadní, investice do pozemků tak nejsou vyloučené.
52. Skutečně teprve v návrhu navrhovatelé zmínili, že přijatým řešením bylo znemožněno budoucí zhodnocení pozemků jejich zařazením mezi zastavitelné plochy. Tento požadavek a záměr se v procesu přijímání územního plánu neobjevil, je tedy zřejmé, že rozhodnutí o námitkách se z hlediska proporcionality zásahu do vlastnických práv navrhovatelů touto otázkou nemohlo zabývat. Lze přitakat odpůrci, že tato dílčí námitka vyvolává dojem možné změny budoucích záměrů navrhovatelů. Stejně tomu je v případě zmínky o tom, že neproporcionalita zásahu do vlastnického práva je vyvolána i tím, že využití pozemků je limitováno vedením nízkého napětí. Tato skutečnost nebyla navrhovateli v rámci námitek zmiňována, tudíž z tohoto pohledu není na soudu, aby tzv. v první linii z hlediska proporcionality tyto skutečnosti posuzoval.

53. Jako opožděně uplatněný návrhový bod soud vyhodnotil namítaný nedostatek textové části územního plánu, spočívající v absenci podmínky provedení průseku lesního porostu navazujícího na biokoridor vymezený na pozemcích navrhovatelů.
54. Na základě uvedené argumentace soud neshledal, že by v dotčené části představoval územní plán neproporcionální řešení funkčního využití území. Omezení vlastnických práv vedením biokoridoru na vymezených částech pozemků navrhovatelů soud shledal legitimním a odůvodněným, učiněným v nezbytně nutné míře, způsobem nikoli diskriminačním a nepřesahujícím spravedlivou míru, kterou je možné po navrhovatelích ve smyslu § 4 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny očekávat.

V. Závěr a náklady řízení

55. Z důvodů shora uvedených vyhodnotil soud návrhy navrhovatelky a) i navrhovatelů b) a c) na zrušení vymezených částí Územního plánu Lučany nad Nisou jako nedůvodné, a proto je samostatnými výroky rozsudku v souladu s § 101d odst. 2 s. ř. s. zamítl.
56. O náhradě nákladů řízení soud rozhodoval podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byl úspěšný odpůrce, ten ovšem náhradu nákladů řízení nepožadoval, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Liberec 11. březen 2019.

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu